Pregaria.cat

Entrada

Viure de debò

Un altre dia que s'acaba. Ha estat molt frenètic. Penses que és possible que tot hagi passat tal "com estava predeterminat". No tens consciència d'haver fet una sola opció personal. Tot programat, tot com una resposta exigida i condicionada.

Quan ja era molt tard i has tornat a casa, cansat i buit, t'has assegut en un dels bancs del parc que tens a prop. T'has quedat per una estona com fora del temps i de l'espai. Flotaves. Pensaves que tot el dia ha transcorregut com una màquina de piconar despersonalitzada.

Per què aquest ritme de vida? És viure això? Realment és aquest el camí? Vols dir que em realitzo, o possiblement m'estic buidant?.

Ara pujaré a dalt, obriré la nevera per veure si hi han deixat alguna cosa que valgui la pena, m'enfonsaré a la butaca, encendré el televisor, aniré d'un programa a l'altre, fins que rendit del tot em quedi adormit o me'n vagi a l'habitació com un vertader somnàmbul. Ningú m'espera. Tota la família ja fa estona que està dormint.

Val la pena treballar tant per acabar el dia així? Quan fa un any vaig acabar els estudis realment era aquesta la meva meta?.

Sents en el teu cor una molt profunda insatisfacció. La buidor radical et va envaint. És el "sistema", penses. És una porqueria, sembla que tot cau fet a miques.

Capficat amb aquests pensaments no te n'has adonat que la Berta, la del tercer segona, s'ha parat davant teu. Fa cara de molt cansada. Treballa en un despatx d'arquitectes, i també té uns horaris increïbles.

> Què fas aquí, Albert, a aquestes hores?.
>
> I tu, són hores d'arribar? Fas cara de cansada.
>
> No és la cara, nen, és que estic morta.
>
> Vols dir que no ens estan exprimint massa?.
>
> N'estic segura. Què vols fer-hi, és la vida !.
>
> No és vida. Vull viure de debò. Ja n'estic fart de ser una màquina. Vull viure de debò.

Pregària per l'Albert i la Mònica.

Ja ho veus, Senyor, quin pla de vida tenen aquests fills vostres.

Han passat els anys estudiant, han cercat feina arreu, i ara els exploten sense mida. Són joves i necessiten obrir-se camí.

Des de altres àmbits els consideren afortunats. Són de la minoria privilegiada, estan a dalt, no es moren de gana.

Si, es moren de fàstic. Van pel pedregam cap avall. Són explotats i no se'n poden sortir. Han caigut al parany del sistema inhumà del capitalisme salvatge.

Podria ser la seva buidor la ferida per on entri la llum?. La teva llum, la de la qualitat espiritual de vida, la d'esdevenir un home o una dona pels altres.

Il·lumina, si us plau, la seva ment i el seu cor, per tal que sentin que hi ha una alternativa. Potser són a temps de prendre una positura diferent.

Hi ha una nova forma de vida. Comença amb aquesta pregunta feta des de el fons : a què estic disposat a renunciar per viure de debò ?.

Senyor, els tinc presents, mentre encara són al banc del jardí del barri.. Amén.